

การบอกกล่าวและสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๕๕๖/๒๕๔๔

พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๗ วรรคสี่ ที่บัญญัติว่า "การบอกเลิกสัญญาจ้างตามวรรคสอง นายจ้างอาจจ่ายค่าจ้างให้ตามจำนวนที่จะต้องจ่ายจนถึงเวลาเลิกสัญญาตามกำหนดที่บอกกล่าวและให้ลูกจ้างออกจากงานทันทีได้และให้ถือว่าการจ่ายค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างตามวรรคนี้ เป็นการจ่ายสินจ้างให้แก่ลูกจ้างตามมาตรา ๕๘๒ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์" หมายความว่า เมื่อนายจ้างให้ลูกจ้างออกจากงานทันทีในวันบอกเลิกจ้าง นายจ้างต้องจ่ายค่าจ้างที่นายจ้างมีหน้าที่ต้องจ่ายจนถึงวันที่เลิกสัญญาจ้างโดยให้ถือว่าค่าจ้างที่จ่ายนี้เป็นสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า

นายจ้างบอกเลิกจ้างลูกจ้างรายวันซึ่งกำหนดจ่ายค่าจ้างทุกวันที่ ๑๕ และวันสิ้นเดือน เมื่อวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๔๒ เป็นการบอกเลิกจ้างก่อนวันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๔๒ อันเป็นกำหนดจ่ายค่าจ้าง และจะมีผลเป็นการเลิกสัญญาจ้างกันในวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๔๒ อันเป็นกำหนดจ่ายค่าจ้างคราวถัดไปข้างหน้า แต่ในช่วงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๔๒ ถึงวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๔๒ เป็นช่วงปิดเทอม ลูกจ้างรายวันไม่ต้องมาทำงานและไม่มีสิทธิได้รับค่าจ้างเนื่องจากลูกจ้างรายวันจะได้รับค่าจ้างเฉพาะวันที่มาทำงาน เมื่อนายจ้างไม่มีหน้าที่ต้องจ่ายค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างรายวันในช่วงดังกล่าว นายจ้างจึงไม่ต้องจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าให้แก่ลูกจ้าง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๙๖๑/๒๕๔๓

สัญญาจ้างระหว่างโจทก์กับจำเลยเป็นสัญญาจ้างไม่มีกำหนดระยะเวลา นายจ้างหรือลูกจ้างจึงอาจบอกเลิกสัญญาจ้างโดยบอกกล่าวล่วงหน้าเป็นหนังสือให้อีกฝ่ายหนึ่งทราบในเมื่อถึงหรือก่อนจะถึงกำหนดจ่ายค่าจ้างคราวหนึ่งคราวใด เพื่อให้เป็นผลเลิกสัญญาจ้างกันเมื่อถึงกำหนดจ่ายค่าจ้างคราวถัดไปข้างหน้าก็ได้ ตาม พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๗ วรรคสอง

จำเลยมีกำหนดจ่ายค่าจ้างทุกวันสิ้นเดือน จำเลยมีหนังสือบอกกล่าวเลิกจ้างโจทก์ไปถึงโจทก์เมื่อวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๑ ซึ่งเป็นการบอกกล่าวเลิกจ้างก่อนถึงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๑ อันเป็นวันจ่ายค่าจ้าง ตามบทกฎหมายดังกล่าว จำเลยอาจกำหนดให้มีผลเป็นการเลิกสัญญาจ้างกันในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๑ ซึ่งเป็นวันถึงกำหนดจ่ายค่าจ้างคราวถัดไปข้างหน้า แต่เมื่อจำเลยแสดงเจตนาในหนังสือเลิกจ้างกำหนดให้มีผลเป็นการเลิกจ้างในวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๔๑ ก็ย่อมทำได้ และถือว่าการเลิกจ้างมีผลในวันดังกล่าวตามเจตนาของจำเลยแล้วตามมาตรา ๑๑๘ วรรคสอง แต่จำเลยต้องจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าแก่โจทก์จนถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๑ ตาม ป.พ.พ.มาตรา ๕๘๒ วรรคสอง และพ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๗ วรรคสี่

เมื่อการเลิกจ้างมีผลตั้งแต่วันที่ ๑ กันยายน ๒๕๔๑ โจทก์ซึ่งเข้าทำงานเมื่อวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๓๘ ทำงานถึงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๑ รวมอายุงานได้ ๒ ปี ๑๑ เดือน ๒๗ วัน

จึงมีสิทธิได้รับค่าชดเชยเท่ากับค่าจ้างอัตราสุดท้าย ๙๐ วัน ตาม พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ.
๒๕๕๑ มาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง (๒)